

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 251/2018-18

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 23. mája 2018 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátom JUDr. Jánom Floriánom Gajniakom, Šafárikovo námestie 2, Bratislava, vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava III v konaní vedenom pod sp. zn. 14 Cpr 1/2013 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 24. januára 2018 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných

prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Bratislava III (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 14 Cpr 1/2013 (ďalej aj „napadnuté konanie“). Sťažnosť bola odovzdaná na poštovú prepravu 22. januára 2018.

2. Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľ podal 15. marca 2013 na okresnom súde návrh na určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru daného zo strany zamestnávateľa, spoločnosti [REDACTED] (ďalej len „žalovaný“), v skúšobnej dobe, a to k 18. januáru 2013. Podstatou sporu bolo zistiť, kedy došlo k dojednaniu pracovného pomeru a kedy došlo k podpísaniu pracovnej zmluvy, ktorá bola uzavretá na dobu určitú s dohodnutým dňom nástupu do práce 12. novembra 2012, a v súvislosti s tým určiť, či okamžité skončenie pracovného pomeru bez uvedenia dôvodu v trojmesačnej skúšobnej dobe danej žalovaným bolo platné.

Podľa tvrdenia sťažovateľa pracovnú zmluvu podpísal až 15. novembra 2012 a z tohto dôvodu nemohla byť platne dohodnutá skúšobná zmluva. Podľa tvrdenia žalovaného podpísal sťažovateľ pracovnú zmluvu v deň nástupu do práce, a to 12. novembra 2012, a teda skúšobná zmluva bola platne dohodnutá.

Okresný súd rozsudkom č. k. 14 Cpr 1/2013-52 z 23. januára 2014 určil, že okamžité skončenie pracovného pomeru je neplatné, keďže sťažovateľ podpísal pracovnú zmluvu 15. novembra 2012, teda až po vzniku pracovného pomeru, a preto je pracovná zmluva v časti dojednania o skúšobnej dobe neplatná.

Na základe podaného odvolania žalovaného Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) uznesením sp. zn. 3 CoPr 5/2014 z 31. júla 2014 zrušil napadnutý rozsudok okresného súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie, zdôvodňujúc to tým, že z vykonaného dokazovania nebolo možné ustáliť, či bola pracovná zmluva podpísaná 12. novembra 2012 alebo až 15. novembra 2012.

3. Sťažovateľ v sťažnosti okrem iného uvádza:

«Krajský súd 31.07.2014 v odvolávacom konaní č.k.3CoPr/5/2014-66 zrušil ROZSUDOK súdu 1.stupňa a vec vrátil súdu 1.stupňa na ďalšie konanie a rozhodnutie

s tým, že rozhodujúci je ten dátum uzavretia pracovnej zmluvy, ktorý je na orginále pracovnej zmluvy. Súdu orginál pracovnej zmluvy mal doručiť odporca-zamestnávateľ, avšak dodnes súdu orginál pracovnej zmluvy zástupca [REDACTED] nedoručil. Nedoručil tento dôkaz, lebo tvrdenie zástupcu zamestnávateľa o tom, že pracovná zmluva v písomnom vyhotovení bola účastníkmi zmluvy podpísovaná pred nástupom do práce dňa 12.11.2012 je zavádzaním súdu. Naprotitomu zástupca pracovníka doručil súdu orginál-druhopyis návrhu pracovnej zmluvy, ktorý bol sťažovateľovi predložený zamestnávateľom štvrtý deň po nástupe sťažovateľa na výkon práce.

Z druhopyisu ktorý má v držbe sťažovateľ je zrejmé, že pracovná zmluva medzi organizáciou a pracovníkom nevznikla ani v deň 15.11.2012, lebo v tento deň v návrhu zmluvy bolo len razítko organizácie a chýbal podpis štatutára zamestnávateľa, preto ujednanie skúšobnej doby po začiatku výkonu práce je zo zákona neplatné a aj skončenie pracovného pomeru v tzv. skúšobnej dobe zo strany organizácie je zo zákona neplatné.

... Listinné dôkazy založené v súdnom spise č.k. 14 Cpr/1/2013 svedčia o tom, že zástupca (advokát) zamestnávateľa zavádza súd. Ďalej na strane žalovaného zamestnávateľa vznikla zmena: Zamestnávateľ [REDACTED] sa zlúčil do firmy [REDACTED] dňom 15.09.2015, čo sťažovateľ už pozná po skúsenostiach v zamestnaní už predtým u iných firiem SBS-kách, ktoré menili svoj firemný názov, potom pribrali bezmajetného „spoločníka“, na ktorého v ďalšom kroku previedli firmu, aby výkon ROZSUDKOV súdov a dlžoby do fondov nemuseli zaplatiť, takto sťažovateľ má už tri právoplatné ROZSUDKY súdov o dlžobe na mzde a náhrade mzdy s prísl., ktoré ROZSUDKY sa stali prevodom SBS-kv na nemajetného občana nevykonateľné. Pracovník-sťažovateľ zaplatil za súdené dlžoby na mzde aj súdne poplatky a dlžoby z pracovného procesu nemôže ani dať do exekúcie, lebo by len zbytočne platil ďalšie poplatky. Preto sťažovateľ podal v poradí druhý návrh na konajúci súd o nariadenie predbežného opatrenia, lebo sťažovateľovi môže len a len predbežné opatrenie zabezpečiť mzdu a náhradu mzdy s prísl.

... Z uvedených dôvodov len predbežné opatrenie (neodkladné opatrenie,) na základe ktorého zamestnávateľ zloží do súdnej úschovy mzdu do času skončenia pracovného sporu je zárukou, že pracovník dostane mzdu a náhradu mzdy podľa Zákonníka práce a ROZSUDKU súdu v jeho pracovnej veci. Krajský súd nariadené predbežné opatrenie

súdom 1. stupňa UZNESENÍM 10CoPr/3/2016 zrušil. Rovnako Krajský súd v Bratislave na falošné tvrdenia žalovaného zrušil UZNESENÍM sp.zn. 3CoPr/5/2014-66 1.Stup. ROZSUDOK č.k. 14Cpr 1/2013 v pracovnej veci sťažovateľa a to dňa 31.07.2014 a od toho času Okresný súd Bratislava III. konal len 1x na pojednávaní dňa 31.03.2015 a dôsledne súd nevyžadoval, aby žalovaný doručil súdu orginál pracovnej zmluvy, podľa stanoviska Krajského súdu v Bratislave vysloveného v UZNESENÍ sp. zn. 3CoPr/5/2014-66 zo dňa 31.07.2014. ktorým vrátil vec 1. stup. súdu na ďalšie konanie. Súd vo veci v rokoch 2015, 2016, 2017 nekonal sústredene a vznikli v pracovnej veci: č. k. 14Cpr 1/2013 prieťahy, čo potvrdzuje dnes doručená odpoveď podpredsedníčky Okresného súdu Bratislava III. zn. Spr.534/ 2017.

Pracovníkovi-sťažovateľovi hrozilo premlčanie jeho pohľadávky náhrady mzdy z neplatného skončenia pracovného pomeru zo strany organizácie, preto po porade s advokátom do 3.rokov dňa 28.05.2015 sťažovateľ podal na Okresnom súde Bratislava III Rozšírenie návrhu o náhradu mzdy, o čom súd nerozhodol a aj v tejto veci sú prieťahy v konaní č. 14Cpr 1/2013 na Okresnom súde Bratislava III.

... Sťažovateľovo právo prerokovania veci bez zbytočných prieťahov bolo porušené, nakoľko od podania žaloby na súd od 15.03.2013 ubehlo 5 rokov a vec je stále len na 1-stupňovom súde. Súdna ochrana neprávom zbaveného pracovníka práce úplne zlyhala, pritom sa jedná o pracovný spor, ktorý má veľký význam pre sťažovateľa.»

4. Sťažovateľ na základe uvedených skutočností navrhuje, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo [REDAKOVANÉ] na súdnu ochranu podľa čl. 46 odst. 2 a na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa článku 48 odseku 2/ Ústavy SR a podľa článku 6 odseku 1/ medzinárodného Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd bolo porušené postupom Okresného súdu Bratislava III v konaní vedenom pod zn. spisu číslo 14 Cpr/1/2013 a prikazuje Okresnému súdu Bratislava III, aby v konaní zn. spisu : 14 Cpr/1/2013 konal a to bez zbytočných prieťahov.

2. [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] priznáva primerané finančné zadosťučinenie v sume: 19 000.- Eur z titulu majetkovej ujmy a primerané finančné zadosťučinenie v sume: 9 000.- Eur z titulu nemajetkovej ujmy porušením základných

ľudských práv na prerokovanie veci .k. 14 Cpr/1/2013 bez zbytočných prietáhov a zaväzuje Okresný súd Bratislava III, aby uvedene priznané sumy vyplatil sťažovateľovi [REDACTED] do 60 dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

4. Okresný súd Bratislava I je povinný uhradiť [REDACTED] trovy konania vo výške 415 Eur s DPHI do 30 dní na ıet právného zástupcu...“

5. Na základe výzvy ústavného súdu sa ešte pred predbežným prerokovaním ústavnej sťažnosti vyjadril k sťažnosti okresný súd prostredníctvom svojho predsedu, ktorého stanovisko v prípise sp. zn. Spr. 534/2017, doručenom ústavnému súdu 18. apríla 2018, obsahovalo podrobný chronologický prehľad procesných ıkonov a vyjadrenie, že v napadnutom konaní nedošlo k takým prietáhom v konaní, ktoré by zakladali opodstatnenosť ústavnej sťažnosti.

II.

6. Podľa l. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlasena spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

7. ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorıch predpisov (dalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, í nie sú dôvody na odmietnutie návrhu uvedene v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

8. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde moze ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom

predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

9. Predmetom konania pred ústavným súdom bolo posúdenie, či postupom okresného súdu v konaní o neplatnosť výpovede vedenom pod sp. zn. 14 Cpr 1/2013, v ktorom sťažovateľ vystupuje ako žalobca, došlo k porušeniu jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 2 ústavy, základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

10. Podľa čl. 46 ods. 2 ústavy kto tvrdí, že bol na svojich právach ukrátený rozhodnutím orgánu verejnej správy, môže sa obrátiť na súd, aby preskúmal zákonnosť takéhoto rozhodnutia, ak zákon neustanoví inak. Z právomocí súdu však nesmie byť vylúčené preskúmanie rozhodnutí týkajúcich sa základných práv a slobôd.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec prerokovala bez zbytočných prietahov.

Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom.

III.

K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru

11. Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu podstatou, účelom a cieľom práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov je odstránenie stavu právnej neistoty (napr. I. ÚS 41/02). Pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy si ústavný súd osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd,

pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98, I. ÚS 280/08, II. ÚS 186/2010).

12. Z § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, ak namietaným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom orgánu verejnej moci nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (napr. IV. ÚS 35/02, I. ÚS 105/06, II. ÚS 66/2011, II. ÚS 434/2015).

Za iné dôvody zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti treba nesporne považovať aj konkrétne okolnosti prípadu, predovšetkým intenzitu pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní dotknutého orgánu verejnej moci a ich ústavnoprávny rozmer vrátane miery, ktorou sťažovateľ priamo alebo nepriamo k pochybeniam či nedostatkom vytykaným z jeho strany dotknutému orgánu verejnej moci svojím konaním prispel, a ich únosnosť z hľadiska požiadaviek na ochranu práva, ktorého porušenie sa namieta (IV. ÚS 62/08, II. ÚS 419/2017).

13. Z judikatúry ústavného súdu vyplýva, že nie každý zistený prierah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prierahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (II. ÚS 57/01, I. ÚS 46/01, I. ÚS 66/02, II. ÚS 240/2010). Pojem „zbytočné prierahy“ je pojem autonómny, ktorý možno vykladať a aplikovať predovšetkým materiálne. S ohľadom na konkrétne okolnosti veci sa totiž postup dotknutého súdu nemusí vyznačovať takými významnými prierahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako „zbytočné prierahy“ v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy (napr. I. ÚS 63/00, II. ÚS 292/2013).

14. Zjavná neopodstatnenosť sťažnosti namietajúcej porušenie základného práva na konanie bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy môže vyplývať aj z toho, že porušenie tohto základného práva sa namieta v takom konaní pred všeobecným súdom, ktoré z hľadiska jeho druhu a povahy netrvá tak dlho, aby sa dalo vôbec uvažovať o zbytočných prieťahoch (II. ÚS 92/05).

15. O zjavne neopodstatnený návrh ide vtedy, ak ústavný súd pri jeho predbežnom prerokovaní nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie. Inými slovami, ústavný súd môže pri predbežnom prerokovaní odmietnuť taký návrh, ktorý sa na prvý pohľad a bez najmenej pochybnosti javí ako neopodstatnený (napr. III. ÚS 199/02, I. ÚS 264/05).

16. Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu sa otázka, či v konkrétnom prípade bolo alebo nebolo porušené základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy, skúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého prípadu najmä podľa týchto troch kritérií: zložitnosť veci, správanie účastníka konania a postup súdu (napr. II. ÚS 26/95, I. ÚS 148/02, IV. ÚS 99/07).

17. Pokiaľ ide o kritérium zložitosti veci, ústavný súd konštatuje, že konanie vo veci sťažovateľa, ktorého predmetom je určenie neplatnosti výpovede (rozviazania pracovného pomeru), ktoré ku dňu predbežného prerokovania sťažnosti trvá päť rokov a dva mesiace, podľa názoru ústavného súdu nebolo závislé od zložitosti veci.

18. V rámci hodnotenia prípadných zbytočných prieťahov v napadnutom konaní z hľadiska druhého kritéria zistil ústavný súd okolnosti signalizujúce výrazný podiel sťažovateľa ako účastníka konania na predĺžení konania narušením jeho plynulosti.

V prvom rade ide o nedostatok aktívneho prístupu sťažovateľa ako strany posudzovaného konania v prípade výzvy okresného súdu na predloženie listinných dôkazov (pracovná zmluva, oznámenie o ukončení pracovného pomeru). Sťažovateľ predložil kópiu pracovnej zmluvy na základe opätovnej výzvy okresného súdu až 31. októbra 2013 a originál tejto pracovnej zmluvy až na pojednávaní 23. januára 2018.

Na ťarchu sťažovateľa je možné pripočítať odročenie pojednávania nariadeného na 7. júl 2015, ku ktorému došlo na základe žiadosti právneho zástupcu sťažovateľa, a odročenie pojednávania nariadeného na 15. október 2015, ku ktorému došlo z dôvodu sťažovateľom podaného návrhu na zmenu účastníka konania na strane žalovaného doručeného okresnému súdu deň pred pojednávaním.

Ústavný súd poukazuje aj na okolnosť, že priebeh konania pred okresným súdom bol viackrát charakterizovaný aj využívaním procesných oprávnení sťažovateľa, akými boli rozšírenie návrhu o náhradu mzdy, návrh na zmenu žalovaného a návrhy na nariadenie predbežného opatrenia, ktoré na strane okresného súdu vyvolali povinnosť reagovať predpísaným spôsobom. Vec sa dvakrát nachádzala na krajskom súde. Podľa právneho názoru ústavného súdu využitie možností daných sťažovateľovi procesnými predpismi na uplatňovanie a presadzovanie jeho práv v súdnom konaní môže síce spôsobiť predĺženie priebehu konania, nemožno ho však kvalifikovať ako postup, ktorého dôsledkom sú zbytočné prietahy (m. m. I. ÚS 31/01, I. ÚS 31/01, II. ÚS 503/2010). Zároveň dĺžku konania, ktorá je dôsledkom úkonov jeho účastníkov alebo ich nečinnosti, nemožno považovať za dôvod na vyslovenie zbytočných prietahov v prípade, keď súd o procesných návrhoch sťažovateľa konal a rozhodoval bez zbytočných prietahov (napr. II. ÚS 41/00, II. ÚS 889/2014, II. ÚS 26/2016).

19. Tretím kritériom, použitím ktorého ústavný súd zisťoval, či ne/došlo k zbytočným prietahom v napadnutom konaní bol postup samotného okresného súdu. Ústavný súd zistil, že postup okresného súdu v zásade smeroval k odstráneniu právnej neistoty sťažovateľa vo veci, v ktorej požiadal o súdnu ochranu. Okresný súd vydal jeden rozsudok, dve uznesenia o predbežnom opatrení, vykonal štyri pojednávania. V dôsledku podaných odvolaní bola vec dvakrát na krajskom súde, a to 5 mesiacov a 2 mesiace, teda obdobie konania vedeného krajským súdom nemožno pričítať na vrub okresnému súdu, ktorý dĺžku jeho trvania žiadnym spôsobom nemohol ovplyvniť.

Krátkodobejšie obdobie nečinnosti zistil ústavný súd v rozsahu približne piatich mesiacov v období konania od októbra 2014, keď bola vec vrátená okresnému súdu na ďalšie konanie, do 20. februára 2015, keď bolo vo veci nariadené pojednávanie.

Okresný súd zostal opäť nečinný, a to zhruba päť mesiacov v období konania od júla 2016, po doručení uznesenia krajského súdu o predbežnom opatrení, do 21. novembra 2016, keď bolo vo veci nariadené pojednávanie.

Obdobie nečinnosti zodpovedajúce približne deviatim mesiacom zaznamenal ústavný súd v etape konania od 7. februára 2017, keď okresný súd zrušil najbližší termín pojednávania z dôvodu dlhodobej pracovnej neschopnosti zákonnej sudkyne, do 12. decembra 2017, keď bolo vo veci nariadené pojednávanie.

20. Ústavný súd už vo svojich predchádzajúcich rozhodnutiach judikoval, že ojedinelá nečinnosť súdu, hoci aj v trvaní niekoľkých mesiacov, sama osebe ešte nemusí zakladať porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (napr. I. ÚS 42/01, III. ÚS 91/04, II. ÚS 129/06) a že nie každý zistený prietah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (napr. I. ÚS 149/02, III. ÚS 92/03, II. ÚS 118/2014). Na kratšie obdobia nečinnosti všeobecného súdu ústavný súd spravidla prihliada len vtedy, keď sa vyskytli opakovane a zároveň významným spôsobom ovplyvnili celkovú dĺžku súdneho konania (rovnaké závery ústavný súd vyslovil taktiež napr. v I. ÚS 19/00, I. ÚS 57/01 alebo III. ÚS 199/02).

21. Vzhľadom na uvedené ústavný súd konštatuje, že aj keď postup okresného súdu v napadnutom konaní nebol vždy efektívny, vo všeobecnosti neboli zaznamenané významné nečinnosti, a preto nebolo možné z hľadiska komplexného posúdenia inkriminovaného konania považovať postup okresného súdu v ňom za porušenie práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejedanie veci v primeranej lehote zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru.

22. V prerokúvanej veci považuje ústavný súd za relevantné poukázať aj na postup sťažovateľa v súvislosti s ochranou jeho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Sťažovateľ podal 5. decembra 2017 sťažnosť na prietahy v konaní podľa § 62 a nasl. zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o súdoch“)

predsedovi okresného súdu. V januári 2018, teda bezprostredne po podaní sťažnosti na prietahy v konaní podľa § 62 a nasl. zákona o súdoch a ešte pred doručením prípisu sp. zn. Spr. 534/2017 z 29. decembra 2017, ktorým predseda okresného súdu reagoval na sťažnosť sťažovateľa, podal sťažovateľ ústavnú sťažnosť.

V tejto súvislosti ústavný súd poukazuje na svoju predchádzajúcu judikatúru, v ktorej viackrát uviedol aj to, že ak orgán štátnej správy súdov uzná sťažnosť na prietahy v konaní za dôvodnú, nemusí to viesť bez ďalšieho k prijatiu v nadväznosti na to podanej sťažnosti podľa čl. 127 ústavy (§ 25 ods. 3 zákona o ústavnom súde) na ďalšie konanie, pretože ústavný súd, pridržiavajúc sa doterajšej judikatúry, považuje za potrebné poskytnúť všeobecnému súdu časový priestor na prijatie opatrení s cieľom nápravy a odstránenia protiprávneho stavu zapríčineného nečinnosťou alebo neefektívnou činnosťou (napr. IV. ÚS 78/07, IV. ÚS 106/2013).

23. S ohľadom na uvedené skutočnosti preto ústavný súd sťažnosť sťažovateľa podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

K namietanému porušeniu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 2 ústavy

24. Podľa § 20 ods. 1 (v spojení s § 50 ods. 1) zákona o ústavnom súde návrh na začatie konania musí obsahovať, akej veci sa týka, kto ho podáva, prípadne proti komu návrh smeruje, akého rozhodnutia sa navrhovateľ domáha, odôvodnenie návrhu a navrhované dôkazy.

Z petitu sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ sa domáha aj vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 2 ústavy. V odôvodnení sťažnosti ale nie sú uvedené žiadne skutkové tvrdenia či právne argumenty, na ktorých by sťažovateľ zakladal svoj návrh na vyslovenie porušenia tohto práva.

25. V nadväznosti na uvedené ústavný súd poukazuje na svoju doterajšiu judikatúru, v ktorej opakovane zdôrazňuje, že nedostatok odôvodnenia sťažnosti má významné procesné dôsledky. Ak sťažnosť neobsahuje opis skutkového stavu, z ktorého sťažovateľ

vyvodzuje svoj procesný nárok na ochranu poskytovanú ústavným súdom, a ani právne argumenty a právne posúdenie predloženého sporu, t. j. kvalifikované odôvodnenie, tak nespĺňa ani podstatnú náležitosť ustanovenú v § 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde, čo zakladá dôvod na jej odmietnutie pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí (m. m. IV. ÚS 359/08, II. ÚS 68/2016).

26. Vzhľadom na uvedené ústavný súd sťažnosť v tejto časti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol z dôvodu nesplnenia zákonom predpísaných náležitostí.

27. Nad rámec k tomu ústavný súd ešte poznamenáva, že ďalšími námietkami sťažovateľa uvedenými v sťažnosti sa už bližšie nezaoberal z dôvodu, že údajné namietané porušenie základného práva podľa čl. 36 písm. b) ústavy uvedené v sťažnosti nie je zdôvodnené a navyše nie je premietnuté ani v petite sťažnosti, ktorým je ústavný súd viazaný (§ 20 ods. 4 zákona o ústavnom súde).

28. Keďže ústavný súd sťažnosť odmietol, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa.

29. Nad rámec uvedeného ústavný súd poznamenáva, že predmetné rozhodnutie neznamena prekážku rozhodnutej veci v zmysle § 24 písm. a) v spojení s § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde, takže to nebráni sťažovateľovi obrátiť sa opätovne so sťažnosťou na ústavný súd, ak by v budúcnosti v napadnutom konaní na okresnom súde dochádzalo k zbytočným priet'ahom.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 23. mája 2018